



Arrest

nr. 117 101 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 10 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. VAN BRIEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 21 november 2011 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 29 juni 2012 wordt haar een E-kaart afgeleverd.

1.3. Op 7 augustus 2013 neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van {...}.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende op 21/11/2011 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende. Zij verkreeg de E-kaart op 29/06/2012.

Zij werd op 23/05/2013 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980 beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene tekende ons schrijven op 01/07/2013 waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Mevrouw legt vervolgens als staving van haar huidige activiteiten enkele sollicitatiebewijzen, een attest met overzicht van ontvangen werkloosheidssteun door haarzelf en haar echtgenoot, een bewijs van inschrijving in een interimkantoor, een bewijs van trajectbepaling door de VDAB dd.06/02/2013, een trajectovereenkomst met Randstad, een uitnodiging door de VDAB voor een gesprek bij Randstad op 04/03/2013 en OCMW attesten.

Uit ons administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 31/10/2011. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2,3° van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene toont evenmin aan dat zij nog voldoet aan de voorwaarden om het verblijf te kunnen behouden als werkzoekende. Ondanks de voorgelegde sollicitatiebewijzen en het bewijs van inschrijving in een interimkantoor zit er nergens in het dossier enige informatie over een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure. Betrokkene is intussen al sinds november 2011 in België. Zij heeft weliswaar de kans gekregen om te werken, maar slaagde er tot op heden slechts in zes dagen te werken via interim (in april 2012) en 8 dagen effectief te werken bij de firma Avcim bvba (in de periode 11/06/2012-31/10/2012) waarvoor zij nochtans een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onpaalde duur had bekomen: Sinds 31/10/2012 is zij er niet meer in geslaagd om nog maar één dag te werken in België. Mevrouw slaagt er dus kennelijk niet in bijkomende tewerkstelling te bekomen in België. Vandaar wellicht de noodzaak van mevrouw om in overleg met de VDAB een trajectbepaling op te starten op 06/02/2013 met oog op een intensieve begeleiding naar werk en een trajectovereenkomst af te sluiten met Randstad. Toch blijkt uit het dossier amper dat er zichtbare vorderingen worden gemaakt door mevrouw in haar zoektocht naar werk. Zij solliciteert weliswaar en heeft zich ingeschreven in een interimkantoor, maar verder blijkt uit niets dat er binnenkort verandering zal komen in haar langdurige periode van werkloosheid en dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Gelet op de negatieve evolutie van haar tewerkstelling in België en het beperkte karakter ervan in het verleden en het feit dat mevrouw ondertussen meer dan 9 maanden naar werk op zoek is, is het niet onredelijke stellen dat indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling in België zou maken, er ondertussen redelijkerwijze toch zou mogen verwacht worden dat zij reeds aan de slag zou zijn of toch minstens meer concrete en tastbare resultaten zou moeten kunnen voorleggen van deze reële kans op tewerkstelling.

De werkloosheidsuitkering die betrokkene geniet kan niet als bron van inkomsten beschouwd worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden, gezien deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin zij werkzoekende is. Artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 stelt dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden het statuut werknemer nog 6 maanden kan behouden. Nadien is het recht op verblijf intrekbaar op grond van artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds langer dan 6 maanden werkloos is.

Gezien betrokkene niet meer aan de voorwaarden van artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980 voldoet, wordt er overeenkomstig artikel 42 bis van diezelfde wet een einde gesteld aan haar verblijfsrecht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het materiële en formele motiveringsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

“Het materiële motiveringsbeginsel betekent dat de genomen beslissing moet gesteund zijn op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. Het formele motiveringsbeginsel betekent dat deze redenen veruitwendigd moeten worden door ze uitdrukkelijk in de beslissing op te nemen.

Iedere burger heeft overeenkomstig art 40 § 4, 1° het recht in België te blijven indien hij hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Het is correct dat, zoals in de bestreden beslissing werd vermeld, verzoekster officieel tewerkgesteld was bij Avcim bvba tot 31.10.2012. Het is echter onjuist op grond van bijgebrachte stukken dat verzoekster er slechts in geslaagd zou zijn om gedurende 8 dagen effectief te werken in de periode dat zij aldaar tewerkgesteld was, met name van 11.06.2012 tot en met 31.10.2012.

De loonfiches die verzoekster bijbrengt zijn op dit vlak duidelijk (stuk 4 en 6). Verzoekster heeft immers gemiddeld 27 dagen en geen 8 dagen in die periode gewerkt.

Verzoekster kan er verder uiteraard weinig aan doen dat op economisch vlak de bouwsector problemen had en het weer het niet toeliet dat verzoekster kon werken. Dit betekent niet dat verzoekster niet wilde werken. Verzoekster werd immers door de werkgever zelf regelmatig op economisch werkloos gezet, zoals blijkt uit de loonfiches (stuk 4).

Omwille van dezelfde economische omstandigheden werd verzoekster ontslagen (stuk 5). Zij heeft nadien evenwel niet stil gezeten. Zij heeft immers talrijke sollicitaties gedaan en zij is voortdurend actief op zoek geweest naar een tewerkstelling. Zij heeft echter niet alle bewijzen van deze sollicitaties bewaard.

Zij heeft voldoende gesolliciteerd (stuk 12) en zij heeft steeds haar werkloosheidsuitkering kunnen behouden (stuk 8). Indien zij niet voldoende had gesolliciteerd, had zij ongetwijfeld een schorsing opgelopen. Verzoekster heeft gedurende haar verblijf in België geen steun nodig gehad van OCMW (stuk 7). Zij is dan ook niet ten laste gevallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Haar echtgenoot was overigens aan het werk en zorgde ook voor een inkomen.

Er werd inderdaad hulp geboden door de VDAB en door Randstad om een job te vinden (stuk 9, 10 en 11). Dit heeft verzoekster inderdaad geholpen en terug wat zelfvertrouwen gegeven. Het loutere feit dat een trajectbegeleiding werd voorzien, betekent geenszins er geen reële kans op tewerkstelling voor verzoekster is.

Verzoekster heeft in Nederland gewerkt in beveiligingssector, maar zij werd geconfronteerd met het gegeven dat haar diploma in Nederland niet wordt erkend in België. Zij heeft zich dan ook gericht naar andere sectoren, zoals banketbakker / patissier (stuk 12).

Verweerster laat na om een diepgaand onderzoek te doen en in concreto te motiveren waarom er geen reële kans op tewerkstelling voor verzoekster zou zijn. Dit kan bezwaarlijk besloten worden door verweerster.

Verzoekster is er intussen wel degelijk in geslaagd om tewerkstelling te vinden. Op 16.08.2013 heeft verzoekster immers een arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde duur getekend die een aanvang nam op 21.08.2013 (stuk 3). Er is een wekelijkse arbeidsduur van 38 uur voorzien.

Verzoekster heeft dan ook op 28.08.2013 een nieuwe aanvraag op grond van art. art 40 § 4, 1°, gedaan. Het is absoluut niet redelijk om te stellen dat verzoekster moet vertrekken uit België zonder rekening te houden met alle elementen. De beslissing is inhoudelijk of materieel niet deugdelijk gemotiveerd gezien de wetsbepaling onvolledig wordt toegepast.

De schending is ernstig, want het vormt inbreuk op de privé rechten van verzoekster.

Het middel is gegrond.”

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat luidt :

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.4. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie, die als werknemer of zelfstandige tot een verblijf werd toegelaten, indien deze burger niet langer kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 mei 2013 een schrijven richtte aan de verzoekende partij met de vraag welke activiteiten zij heeft alsook hiervan recente bewijzen voor te leggen. Dit schrijven werd aan de verzoekende partij op 1 juli 2013 ter kennis gebracht. Verzoekende partij legde naar aanleiding van dit schrijven volgende stukken voor:

- sollicitatie Securitas van 15 juni 2013 + afwijzing door Securitas
- sollicitatie banketbakker/patissier van 15 mei 2013
- sollicitatie bewakingsagent haven Antwerpen van 20 april 2013
- sollicitatie mobiele bewaker van 4 juni 2013
- inschrijvingsattest Randstad van 28 maart 2013
- attest werkloosheidsdienst van 16 juli 2013 waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds april 2012 tot juni 2013 werkloosheidssteun geniet
- attest werkloosheidsdienst van 16 juli 2013 waaruit blijkt dat haar echtgenoot werkloosheidssteun geniet tijdens verschillende maanden
- overeenkomst voor trajectbegeleiding VDAB van 6 februari 2013
- trajectovereenkomst Randstad van 6 februari 2013
- attest OCMW Hasselt dat verzoekende partij en haar echtgenoot geen leefloon en/of financiële steun hebben ontvangen van het OCMW Hasselt van 01.01.2012 tot en met 16.07.2013.

2.6. Verzoekende partij betwist niet dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet meer tewerkgesteld was en dat zij, zes maanden na het onvrijwillig werkloos worden, nog steeds

niet werkte, zodat zij niet meer als werknemer in de zin van artikel 40§4, of artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Verzoekende partij betoogt wel gemiddeld 27 dagen in plaats van 8 dagen gewerkt te hebben. Zij stelt voorts dat zij wel bereid was te werken maar omwille van economische omstandigheden verhinderd was en uiteindelijk ontslagen werd. Zij meent evenwel voldoende gesolliciteerd te hebben en nooit steun ontvangen te hebben van het OCMW. Ook haar echtgenoot zorgde voor een inkomen. Zij betoogt voorts dat zij trajectbegeleiding heeft genoten wat geenszins betekent dat er geen reële kans op tewerkstelling zou zijn. Verzoekende partij meent dat onvoldoende gemotiveerd wordt waarom er geen reële kans op tewerkstelling zou zijn en stelt dat zij ondertussen wel degelijk tewerkgesteld is waarbij zij verwijst naar een arbeidsovereenkomst van 16 augustus 2013.

De Raad stelt vast dat het gehele betoog van verzoekende partij aldus gericht is tegen het motief dat zij niet meer als werkzoekende kan worden beschouwd.

2.7. Met haar uiteenzetting weerlegt de verzoekende partij evenwel de vaststellingen van verweerder niet dat zij sedert haar binnenkomst in het Rijk in november 2011 slechts een beperkte tijd werkte. Haar betoog dat deze tewerkstelling 27 dagen bedroeg kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het hier gaat om een beperkte tewerkstelling. Verweerder kon op basis van deze vaststelling in redelijkheid besluiten dat er in het verleden slechts sprake was van een beperkte tewerkstelling en dat niet blijkt dat verzoekende partij in de toekomst een reële kans maakt om als werknemer, in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aan de slag te gaan. Immers blijkt dat verzoekende partij sinds 31 oktober 2012 er niet meer in is geslaagd tewerkgesteld te worden en dat ondertussen negen maanden verlopen zijn waarbij de pogingen in de zoektocht naar werk vruchteloos geweest zijn zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat verzoekende partij geen reële kans maakt op tewerkstelling. De verwerende partij heeft verder onderzocht of verzoekende partij het verblijfsrecht kon behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit werd negatief beoordeeld omdat verzoekende partij werkloosheidssteun ontvangt – hetgeen zij niet ontkent – en deze inkomsten een vangnet vormen voor de periode dat zij werkzoekende is. Het argument van de verzoekende partij dat haar echtgenoot ook inkomsten uit tewerkstelling heeft kan evenmin worden bijgetreden. Uit de stukken van het administratief dossier – stukken die verzoekende partij naar aanleiding van het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgelegd – blijkt geenszins dat haar echtgenoot tewerkgesteld was noch dat hij over andere inkomsten beschikte op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt dat verzoekende partij haar echtgenoot sinds 3 juni 2013 heeft aangegeven als zijnde financieel ten laste van haarzelf. Verzoekende partij blijft aldus steken in een bloot betoog dat tegengesproken wordt door de stukken van het administratief dossier. Het betoog van verzoekende partij dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, dat zij solliciteert en geen OCMW-steun ontvangt kan evenmin afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier.

Het gegeven dat de verzoekende partij intussen, op 16 augustus 2013, een arbeidsovereenkomst afgesloten heeft, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Daarenboven dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het komt de Raad, als annulatierechter, ook niet toe om het bij het verzoekschrift gevoegde document zelf te onderzoeken om alzo verzoeksters verblijfsrecht opnieuw te beoordelen en zich op dit punt in de plaats van het bestuur te stellen. Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar haar arbeidsovereenkomst gedateerd op 16 augustus 2013.

Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij elementen zou hebben veronachtzaamd die de strekking van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen wijzigen.

2.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

“Gezien de wetsbepaling onvolledig werd toegepast, is er een schending van deze beginselen. Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel behelst dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand te kunnen inschatten.

Aldus is het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden in die zin dat verweerster de wetsbepaling waarop de beslissing is gegrond onvolledig en onjuist toepast.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden in die zin dat verweerster onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de persoonlijke economische en financiële toestand van verzoekster en geen bijkomende uitleg heeft geëist.

Verzoekster heeft immers meer gewerkt dan in de bestreden beslissing werd aangegeven. Daarnaast heeft zij wel degelijk voldoende gesolliciteerd en had de echtgenoot van verzoekster ook een inkomen, waardoor het gezin voldoende in hun levensonderhoud kon voorzien. Verzoekster is intussen zelfs aan het werk gegaan, zodoende dat er wel degelijk sprake is van een reële kans op een tewerkstelling.

Door de bestreden beslissing komt zelfs het recht van verblijf en van tewerkstelling van de echtgenoot van verzoekster in het gedrang. Hiermee werd onvoldoende rekening gehouden.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel teweegbrengen gezien verzoekster dient te vertrekken van de plaats waar haar economische en financiële belangencentrum evenals huisvesting gevestigd is.

Het middel is gegrond.”

2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat – zie bespreking eerste middel – blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld. Immers, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde wel degelijk een onderzoek verricht naar de huidige situatie van de verzoekende partij waarbij deze laatste werd aangeschreven met de vraag alle nuttige inlichtingen dienaangaande kenbaar te maken, hetgeen zij ook gedaan heeft. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat er onvoldoende onderzoek is geweest.

2.11. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins een schending van het vertrouwensbeginsel aan. Hetzelfde gaat op voor de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel, dat een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit gebleken is dat de verwerende partij in casu terecht toepassing kon maken van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet om een einde te stellen aan het recht op verblijf van verzoekende partij.

2.12. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER